TIESAS SPRIEDUMS (trešā palāta)

2015. gada 17. decembrī*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Brīva preču aprite — Noteikumi par nodokļiem — Iekšējie nodokļi — Fiskāli muitas nodokļi — Nodokļi ar līdzvērtīgu iedarbību — Ar robežšķērsošanu saistītas formalitātes — LESD 30. pants — LESD 110. pants — Direktīva 92/12/EEK — 3. panta 3. punkts — Direktīva 2008/118/EK — 1. panta 3. punkts — Netransponēšana valsts tiesībās — Tieša iedarbība — Nodokļa uzlikšana mehāniskiem transportlīdzekļiem, tos ievedot dalībvalsts teritorijā — Ar transportlīdzekļa reģistrāciju un iespējamu laišanu ceļu satiksmē saistīta nodeva — Atteikums atmaksāt nodevu, ja transportlīdzeklis netiek reģistrēts

Lieta C-402/14

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Dioikitiko Efeteio Athinon* (Atēnu Administratīvā apelācijas tiesa, Grieķija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2014. gada 26. martā un kas Tiesā reģistrēts 2014. gada 22. augustā, tiesvedībā

Viamar – Elliniki Aftokiniton kai Genikon Epicheiriseon AE

pret

Elliniko Dimosio .

TIESA (trešā palāta)

šādā sastāvā: otrās palātas priekšsēdētājs M. Ilešičs [*M. Ilešič*], kas pilda trešās palātas priekšsēdētāja pienākumus, tiesneši K. Toadere [*C. Toader*], E. Jarašūns [*E. Jarašiūnas*] (referents), K. G. Fernlunds [*C. G. Fernlund*] un K. Jirimēe [*K. Jürimäe*],

ģenerāladvokāts M. Vatelē [*M. Wathelet*],

sekretāre L. Hjūleta [*L. Hewlett*], galvenā administratore,

ņemot vērā rakstveida procesu un pēc 2015. gada 16. septembra tiesas sēdes,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Viamar – Elliniki Aftokiniton kai Genikon Epicheiriseon AE* vārdā – *D. Christodoulou*, *S. Panagopoulou* un *K. Christodoulou*, *dikigoroi*,

— Grieķijas valdības vārdā – *G. Skiani* un *V. Stroumpouli*, kā arī *A. Spyropoulos*, pārstāvji,

— Eiropas Komisijas vārdā – *D. Triantafyllou* un *M. Wasmeier*, pārstāvji,

* Tiesvedības valoda – grieķu.

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt LESD 30. un 110. pantu, kā arī Padomes 2008. gada 16. decembra Direktīvas 2008/118/EK par akcīzes nodokļa piemērošanas vispārēju režīmu, ar ko atceļ Direktīvu 92/12/EEK (OV L 9, 12. lpp.), 1. panta 3. punktu.

2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp *Viamar – Elliniki Aftokiniton kai Genikon Epicheiriseon AE* (turpmāk tekstā – "*Viamar*") un *Elliniko Dimosio* (Grieķijas valsti), kuru pārstāv Atēnu Muitas iestādes (*Telonio Athinon*, turpmāk tekstā – "muitas iestāde") direktors, par atteikumu *Viamar* atmaksāt reģistrācijas nodevu, ko tā samaksājusi pēc mehānisko transportlīdzekļu pasažieru pārvadāšanai ievešanas Grieķijas teritorijā.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

3 Atbilstoši Padomes 1992. gada 25. februāra Direktīvas 92/12/EEK par vispārēju režīmu akcīzes precēm un par šādu preču glabāšanu, apriti un uzraudzību (OV L 76, 1. lpp.) 3. pantam:

"1. Šo direktīvu Kopienas līmenī piemēro šādām precēm, kā tās definētas attiecīgās direktīvās:

— minerāleļļām,

— alkoholam un alkoholiskajiem dzērieniem,

— tabakas izstrādājumiem.

[..]

3. Dalībvalstis patur tiesības ieviest vai paturēt spēkā nodokļus, kurus uzliek tādām precēm, kas nav minētas 1. punktā, tomēr ar nosacījumu, ka šie nodokļi tirdzniecībā starp dalībvalstīm nerada robežšķērsošanas formalitātes.

[..]"

4 Ar Direktīvu 2008/118 Direktīva 92/12 tika atcelta no 2010. gada 1. aprīļa.

5 Direktīvas 2008/118 preambulas 5. apsvērumā ir noteikts:

"Lai nodrošinātu preču brīvu apriti, nodokļa uzlikšana tādām precēm, kas nav akcīzes preces, nedrīkstētu sarežģīt formalitātes, kas saistītas ar robežas šķērsošanu."

6 Atbilstoši Direktīvas 2008/118 1. panta 3. punktam:

"Dalībvalstis var uzlikt nodokļus:

a) ražojumiem, kas nav akcīzes preces;

b) pakalpojumiem, tostarp ar akcīzes precēm saistītiem pakalpojumiem, ja tādus nodokļus nevar uzskatīt par apgrozījuma nodokļiem.

Tomēr tādu nodokļu uzlikšana tirdzniecībā starp dalībvalstīm nedrīkst radīt ar robežšķērsošanu saistītas formalitātes."

Grieķijas tiesības

7 Likuma Nr. 2960/2011 par Valsts muitas kodeksu (*FEK A'* 265, turpmāk tekstā – "Muitas kodekss") 32. panta 1. punktā, kas atbilstoši šā paša kodeksa 131. pantam pēc analoģijas ir piemērojams maksājumiem, kas jāmaksā par Kopienu transportlīdzekļiem, noteikts:

"Muitas iestāžu nepamatoti iekasētās summas saņēmējam tiek atmaksātas bez procentiem, ja trīs gadu laikā pēc to konstatēšanas tas kompetentajā muitas iestādē iesniedz par to pieteikumu, kam pievienoti prasītie pamatojošie dokumenti."

8 Muitas kodeksa 121. panta 1. punkts ir formulēts šādi:

"Pasažieru transportlīdzekļi, kas ietilpst Kombinētās nomenklatūras (Padomes 1987. gada 23. jūlija Regula [(EEK) Nr. 2658/87] par tarifu un statistikas nomenklatūru un kopējo muitas tarifu [(OV L 256, 1. lpp.)]) 87.03. tarifu pozīcijā, tiek aplikti ar reģistrācijas nodevu attiecībā uz to apliekamo vērtību, kas aprēķināta saskaņā ar šī [kodeksa] 126. panta un Likuma Nr. 1573/1985 (*FEK°A'* 201), 4. panta noteikumiem to spēkā esošajā redakcijā."

9 Atbilstoši šī kodeksa 128. pantam:

"1. Pienākums maksāt reģistrācijas nodevu rodas:

attiecībā uz Kopienu transportlīdzekļiem un trešo valstu izcelsmes transportlīdzekļiem – brīdī, kad tie tiek ievesti valsts teritorijā;

attiecībā uz valsts teritorijā ražotiem transportlīdzekļiem – brīdī, kad to ražošana ir pabeigta;

[..].

2. Reģistrācijas nodeva kļūst maksājama un ir jāsamaksā pirms transportlīdzekļu laišanas ceļu satiksmē un attiecībā uz šā kodeksa 121., 122. pantā [..] minētajiem transportlīdzekļiem, kas ir transportēti vai nosūtīti no citām Eiropas Savienības (ES) dalībvalstīm, vēlākais – nākamā mēneša 15. datumā pēc tam, kad ir radies pienākums maksāt šo nodevu [..]."

10 Minētā kodeksa 130. pantā ir paredzēts:

"[..]

2. Reģistrācijas nodevas noteikšanai un iekasēšanai [..] kompetentajā muitas iestādē jāiesniedz īpaša deklarācija pirms datuma, kurā nodeva kļūst maksājama vai katrā ziņā – pirms atļaujas piedalīties ceļu satiksmē izsniegšanas.

[..]

5. Pēc reģistrācijas nodevas un citu maksājumu iekasēšanas [..] kompetentā muitas iestāde izsniedz apmaksu apliecinošu dokumentu un reģistrācijas apliecību vai apliecību par transportlīdzekļa atmuitošanu.

[..]”

11 Šī paša kodeksa 141. panta 1. punktā ir noteikts:

“Ja piemērojamajās tiesību normās un administratīvajos aktos, kas pieņemti, pamatojoties uz tām, ietverta atsauce uz akcīzes nodokli transportlīdzekļiem vai vienoto speciālo papildu nodevu, ar to turpmāk tiek saprasta atsauce uz reģistrācijas nodevu.”

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

12 Kā izriet no iesniedzējtiesas lēmuma, *Viamar* laikposmā no 2009. līdz 2012. gadam ir ievedusi Grieķijā 85 jaunus, Čehijas Republikā ražotus mehāniskos transportlīdzekļus pasažieru pārvadāšanai.

13 Pēc šo transportlīdzekļu ievešanas Pirejas ostā (Grieķija) un to uzglabāšanas muitas noliktavā līdz to atmuitošanai *Viamar* sagatavoja un kompetentajā muitas iestādē iesniedza Muitas kodeksa 130. pantā paredzēto deklarāciju un par katru no šiem 85 transportlīdzekļiem samaksāja reģistrācijas nodevu par kopējo summu EUR 141 498,89.

14 Šie transportlīdzekļi netika pārdoti Grieķijā un tika atpakaļizvesti uz Beļģiju, kur tie pēc reģistrācijas nodevas samaksas šajā pēdējā dalībvalstī tika pārdoti. Pēc tam *Viamar* muitas iestādē iesniedza pieteikumu, lūdzot Grieķijā samaksātās reģistrācijas nodevas atmaksu, to pamatojot, ka lietā aplūkotie transportlīdzekļi šajā dalībvalstī neesot tikuši reģistrēti, ne arī tajā saņēmuši numura zīmes.

15 Ar 2012. gada 25. jūlija lēmumu muitas iestāde, uzskatot, ka šī nodeva ir tikusi iekasēta pamatoti un ka tāpēc neesot bijis iespējams piemērot Muitas kodeksa 32. pantu, lai veiktu atmaksu, šo pieteikumu noraidīja. Par šo lēmumu *Viamar* 2012. gada 26. novembrī cēla prasību *Dioikitiko Efeteio Athinon* (Atēnu Administratīvā apelācijas tiesa).

16 Šajā tiesā *Viamar* uzsver, ka šajā lietā aplūkotā reģistrācijas nodeva pretēji LESD 30. pantam esot maksājums ar muitas nodoklim līdzvērtīgu iedarbību. Tās skatījumā, ja Tiesa uzskatītu, ka šī nodeva ir iekšējais nodoklis LESD 110. panta izpratnē, tad, lai šī nodeva būtu saderīga ar šo pantu, tai jābūt piemērojamai gan valsts ražojumiem, gan importētiem ražojumiem tādā pašā pārdošanas stadijā un balstoties uz tādu pašu apstākli, kas rada pienākumu to maksāt. Tomēr *Viamar* uzskata, ka šīs nodevas iekasēšana kā nosacījums transportlīdzekļa importēšanas pabeigšanai esot ar robežšķērsošanu saistīta formalitāte un tāpēc – preču brīvas aprites nelikumīgs ierobežojums. Pienākums maksāt minēto nodevu, kurš rodas datumā, kad transportlīdzeklis tiek ievests dalībvalstī, ņemot vērā šo faktu, esot pretrunā Savienības tiesībām.

17 Iesniedzējtiesa uzskata, ka šajā lietā aplūkotā reģistrācijas nodeva ir fiskāls maksājums. Tāpēc tas esot jāpārbauda, vai nu kā maksājums ar muitas nodoklim līdzvērtīgu iedarbību, ņemot vērā LESD 30. pantu, vai nu kā iekšējais nodoklis, ņemot vērā LESD 110. pantu.

18 Tomēr tā norāda, ka LESD 30. pants attiecas tikai uz maksājumiem sakarā ar preču robežšķērsošanu. Šajā ziņā tā norāda, ka pamatlietā aplūkotās reģistrācijas nodevas iekasējamību nerada Grieķijas robežas šķērsošana ar transportlīdzekļiem, bet gan – to pirmreizējā reģistrācija Grieķijā, plānojot to laišanu ceļu satiksmē, ka minētā nodeva tiek uzlikta, piemērojot objektīvus kritērijus, un ka tā ietilpst vispārējā iekšējo nodokļu sistēmā. Tāpēc runa neesot par ievedmuitas nodokli, ne arī par maksājumu ar līdzvērtīgu iedarbību LESD 30. panta izpratnē.

19 Iesniedzējtiesa norāda, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru reģistrācijas nodevas uzskata par iekšējiem nodokļiem LESD 110. panta izpratnē. Tomēr lietā aplūkotā reģistrācijas nodeva, kas skar jaunus mehāniskos transportlīdzekļus, neietilpstot šajā pēdējā minētajā pantā noteiktajos aizliegumos, ciktāl tai nav diskriminējoša vai aizsargājoša ietekme tāpēc, ka pamatlietas faktu rašanās laikā mehāniskie transportlīdzekļi Grieķijā neesot tikuši ražoti.

20 Turklāt šī iesniedzējtiesa norāda, ka Direktīvas 2008/118 1. panta 3. punkts nav ticis transponēts Grieķijas tiesībās. Tādējādi iesniedzējtiesa šaubās par to, vai šai normai ir tieša iedarbība un vai privātpersona var tieši atsaukties uz šajā pantā dalībvalstīm uzlikto pienākumu aizliegt maksājumu, kas rada ar robežšķērsošanu saistītas formalitātes.

21 Turklāt iesniedzējtiesa vēlas uzzināt, vai valsts tiesību normas, atbilstoši kurām Savienības mehāniskajiem transportlīdzekļiem, kas ievesti Grieķijas teritorijā, muitas apliecība tiek izsniegta pēc reģistrācijas nodevas iekasēšanas, kuras samaksas pienākums rodas brīdī, kad šie transportlīdzekļi tiek ievesti valsts teritorijā, ir saderīgas ar preču brīvu apriti.

22 Šādos apstākļos *Dioikitiko Efeteio Athinon* (Atēnu Administratīvā apelācijas tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

> "1) Vai Direktīvas [2008/118] 1. panta 3. punkts ir juridiski pietiekams un pilnīgs/beznosacījuma, un pietiekami skaidrs tā, ka, lai gan tieši šī [minētās] direktīvas tiesību norma nav transponēta dalībvalsts/Grieķijas iekšējā tiesību sistēmā, tai ir tieša iedarbība, un uz to valsts tiesās var atsaukties privātpersona, kuras tiesības izriet no tās, un šīm valsts tiesām šī tiesību norma ir jāņem vērā?
>
> 2) Jebkurā gadījumā – vai [Muitas kodeksa] 130. panta 5. punkta noteikumi, lasot tos kopā ar šā paša kodeksa 128. panta 1. punktu, atbilstoši kuriem [Savienības mehāniskajiem] transportlīdzekļiem, kas ievesti Grieķijas teritorijā, muitas apliecība tiek izsniegta pēc reģistrācijas nodevas iekasēšanas, kuras samaksas pienākums rodas brīdī, kad šie transportlīdzekļi tiek ievesti valsts teritorijā, ir saderīgi ar [..] EEK līguma 3. panta [c) punktu], kurā nostiprināts, ka tiek atcelti šķēršļi preču brīvai apritei starp dalībvalstīm?"

Par prejudiciālajiem jautājumiem

Par pirmo jautājumu

23 Ar pirmo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Direktīvas 2008/118 1. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas atbilst nosacījumiem, ar kuriem rodas tieša iedarbība, ļaujot privātpersonām uz to atsaukties valsts tiesā tiesvedībā pret kādu dalībvalsti.

24 Vispirms ir jāatgādina, ka pamatlietā aplūkoto mehānisko transportlīdzekļu ievešanas laikposms attiecas uz 2009.–2012. gadu. Daļai no šiem ievedumiem bija piemērojama Direktīva 92/12, kas ar Direktīvu 2008/118 tika atcelta tikai no 2010. gada 1. aprīļa. Tā kā Direktīvas 92/12 3. panta 3. punkta formulējums ir būtībā identisks Direktīvas 2008/118 1. panta 3. punkta formulējumam, turpmākie apsvērumi attiecas arī uz pirmo no šiem noteikumiem.

25 Saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru visos gadījumos, kad direktīvas noteikumi pēc to satura, šķiet, ir bez nosacījumiem un pietiekami precīzi, privātpersonām ir tiesības uz tiem atsaukties valsts tiesās pret valsti, ja tā nav transponējusi direktīvu noteiktajā termiņā valsts tiesībās vai arī ja tā ir veikusi nepareizu transpozīciju (skat. spriedumu *Stichting Natuur en Milieu* u.c., no C-165/09 līdz C-167/09, EU:C:2011:348, 93. punkts un tajā minētā judikatūra).

26 Šajā gadījumā no iesniedzējtiesas lēmuma izriet, no vienas puses, ka Direktīvas 2008/118 1. panta 3. punkts nav ticis transponēts Grieķijas tiesībās. Tāpat neviens no Tiesai iesniegto lietas materiālu elementiem neliecina, ka Direktīvas 92/12 3. panta 3. punkts būtu ticis šādi transponēts.

27 No otras puses, ir jākonstatē, ka Direktīvas 2008/118 1. panta 3. punkts ir beznosacījuma un pietiekami skaidrs un ka, neparedzot nosacījumu, ne arī radot nepieciešamību pieņemt papildu pasākumus, tajā nepārprotamiem vārdiem uzlikts pienākums dalībvalstīm rūpēties par to, lai tad, kad tās uzliek nodokļus ražojumiem, kas nav akcīzes preces, kā arī pakalpojumiem, šāda nodokļu uzlikšana tirdzniecībā starp dalībvalstīm nerada ar robežšķērsošanu saistītas formalitātes.

28 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz pirmo jautājumu ir jāatbild, ka Direktīvas 2008/118 1. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas atbilst nosacījumiem, lai radītu tiešu iedarbību, ļaujot privātpersonām uz to atsaukties valsts tiesā tiesvedībā pret kādu dalībvalsti.

Par otro jautājumu

29 Vispirms ir jāatgādina, ka LESD 267. pantā iedibinātās sadarbības procedūras ietvaros starp valstu tiesām un Tiesu tai ir jāsniedz valsts tiesai lietderīga atbilde, kas atļautu izlemt tās izskatīšanā esošo strīdu. Šajā nolūkā Tiesai attiecīgā gadījumā ir jāpārformulē tai iesniegtie jautājumi (spriedums *Brasserie Bouquet*, C-285/14, EU:C:2015:353, 15. punkts un tajā minētā judikatūra).

30 Šajā lietā no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pamatojuma izriet, ka iesniedzējtiesa šaubās par Direktīvas 2008/118 interpretāciju. Tomēr, kā jau tas ir ticis konstatēts šā sprieduma 24. punktā, ņemot vērā faktu, ka pamatlietā aplūkoto transportlīdzekļu ievešana ir tikusi veikta laikposmā starp 2009. gadu un 2012. gadu, respektīvi, gan pirms, gan pēc tam, kad šī direktīva stājās spēkā 2010. gada 1. aprīlī, arī Direktīva 92/12 ir *ratione temporis* piemērojama pamatlietā.

31 Turklāt no minētā lūguma izriet, ka pamatlieta ir par kompetento valsts iestāžu atteikumu atmaksāt reģistrācijas nodevu, ko *Viamar* samaksājusi par mehāniskajiem transportlīdzekļiem, ko tā ievedusi Grieķijā, taču kuri, šajā valstī neveicot to reģistrāciju, ne arī tiem tiekot laistiem ceļu satiksmē, ir tikuši atpakaļizvesti uz citu dalībvalsti. Sekojoši jautājums, kas rodas šā strīda atrisināšanai, ir noskaidrot, vai šāda valsts iestāžu prakse ir pretrunā Savienības tiesībām.

32 Šādos apstākļos ir jāuzskata, ka iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai LESD 30. pants un 110. pants, kā arī Direktīvas 92/12 3. panta 3. punkts un Direktīvas 2008/118 1. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tiem ir pretrunā tāda dalībvalsts prakse, kas tiek aplūkota pamatlietā un atbilstoši kurai netiek atmaksāta reģistrācijas nodeva, kas iekasēta, importējot citu dalībvalstu izcelsmes mehāniskos transportlīdzekļus, kaut gan attiecīgie transportlīdzekļi, kas nekad nav bijuši reģistrēti šajā dalībvalstī, ir tikuši atpakaļizvesti uz citu dalībvalsti.

33 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru nodoklis, ko dalībvalsts iekasē, reģistrējot automašīnas, lai tos tās teritorijā laistu ceļu satiksmē, nav nedz muitas nodoklis, nedz muitas nodoklim līdzvērtīgas iedarbības nodoklis LESD 28. un 30. panta izpratnē. Šāds nodoklis ir iekšējs nodoklis, un tātad tas ir vērtējams, ņemot vērā LESD 110. pantu (spriedums *Tatu*, C-402/09, EU:C:2011:219, 32. punkts un tajā minētā judikatūra).

34 Šajā gadījumā iesniedzējtiesa izklāsta, ka pamatlietā aplūkotā reģistrācijas nodeva, kas paredzēta Muitas kodeksa 121. panta 1. punktā un 128. pantā, tiek iekasēta sakarā ar mehānisko transportlīdzekļu pirmreizējo reģistrāciju Grieķijā, plānojot to laišanu ceļu satiksmē valsts teritorijā, nevis sakarā ar šīs dalībvalsts robežas šķērsošanu.

35 Šādos apstākļos, kā to pamatoti ir norādījusi iesniedzējtiesa, tāds maksājums, kāds ir pamatlietā aplūkotā reģistrācijas nodeva, ir uzskatāms par iekšējo nodokli LESD 110. panta izpratnē, un tas kā tāds nav maksājums ar muitas nodoklim līdzvērtīgu iedarbību LESD 30. panta izpratnē. Nozīmes nav parastam faktam, ka šāds nodoklis ir jāmaksā pirms transportlīdzekļu reģistrācijas attiecīgajā dalībvalstī (skat. pēc analoģijas spriedumu *Brzeziński*, C-313/05, EU:C:2007:33, 23. un 24. punkts).

36 Attiecībā uz LESD 110. pantu Tiesa jau ir spriedusi, ka uz šo pantu nevar atsaukties, runājot par iekšējiem nodokļiem, kas skar importētus produktus, ja nepastāv līdzīga vai konkurējoša valsts ražošana. It īpaši tas neļauj vērsties pret pārmērīgu aplikšanas ar nodokļiem līmeni, kuru dalībvalstis var paredzēt noteiktiem produktiem, nepastāvot diskriminējošai vai aizsargājošai ietekmei (spriedumi Komisija/Dānija, C-47/88, EU:C:1990:449, 10. punkts, un *De Danske Bilimportører*, C-383/01, EU:C:2003:352, 38. punkts).

37 Šajā lietā iesniedzējtiesa norāda, ka Grieķijā nepastāv mehānisko transportlīdzekļu ražošana valsts mērogā un ka Muitas kodeksa noteikumi, kas attiecas uz reģistrācijas nodokli, neiezīmē atšķirību starp mehāniskajiem transportlīdzekļiem pēc to izcelsmes vai pēc to īpašniekiem. Turklāt no Tiesai iesniegtajiem lietas materiāliem neizriet, ka pamatlietā aplūkotā reģistrācijas nodevas summa būtu tāda, ka tās rezultātā būtu mazinājies Grieķijā ievestu un reģistrētu jaunu mehānisko transportlīdzekļu skaits un tādējādi savas aizsargājošās ietekmes dēļ tā skartu preču brīvu apriti starp dalībvalstīm.

38 Tātad, ar nosacījumu, ka nodoklis, kāds ir pamatlietā aplūkotā reģistrācijas nodeva, tiek iekasēts sakarā ar mehānisko transportlīdzekļu pirmreizējo reģistrāciju Grieķijā, plānojot to laišanu ceļu satiksmē valsts teritorijā, LESD 110. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka šāds maksājums nav tam pretrunā.

39 Attiecībā uz Direktīvu 92/12 un Direktīvu 2008/118 ir jānorāda, ka mehāniskie transportlīdzekļi, pamatojoties uz Direktīvas 92/12 3. panta 1. punktu un Direktīvas 2008/118 1. panta 1. punktu, visās dalībvalstīs nav akcīzes preču kategorija un tāpēc uz tiem neattiecas saskaņotā akcīzes nodokļa sistēma. Lai gan dalībvalstu kompetencē ir piemērot vai paturēt spēkā nodokļus, kas skar šādas preces, tām šī kompetence šajā jomā tomēr ir jāīsteno, ievērojot Savienības tiesības (šajā ziņā skat. spriedumu *Fendt Italiana*, C-145/06 un C-146/06, EU:C:2007:411, 41. un 43. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

40 Dalībvalstīm šajā ziņā sevišķi ir jāievēro ne tikai LESD noteikumi, it īpaši tā 30. un 110. pants, bet arī Direktīvas 92/12 3. panta 3. punkta un Direktīvas 2008/118 1. panta 3. punkta noteikumi; šie pēdējie minētie noteikumi aizliedz, kā tas arī izriet no šā sprieduma 27. punkta, ka nodokļa uzlikšana tirdzniecībā starp dalībvalstīm rada ar robežšķērsošanu saistītas formalitātes (šajā ziņā skat. spriedumu *Fendt Italiana*, C-145/06 un C-146/06, EU:C:2007:411, 42. un 44. punkts).

41 Šajā gadījumā no lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka iesniedzējtiesa vēlas uzzināt, vai Muitas kodeksa noteikumos, atbilstoši kuriem muitas apliecība attiecīgajā dalībvalstī ievestiem mehāniskajiem transportlīdzekļiem tiek izsniegta tikai pēc reģistrācijas nodevas iekasēšanas, kuras maksāšanas pienākums rodas brīdī, kad šie transportlīdzekļi tiek ievesti valsts teritorijā, ir ietvertas šādas formalitātes.

42 Šajā ziņā Grieķijas valdība savos rakstveida apsvērumos uzsver, ka visām formalitātēm attiecībā uz reģistrācijas nodevas piemērošanu un iekasēšanu, kuras paredzētas Muitas kodeksā, ir saikne ar tādu noteikumu piemērošanu, ar kuriem šis maksājums ir noteikts, un, pēc maksājuma iekasēšanas izdodot muitas apliecību, to mērķis ir, pirmkārt, nodrošināt minētajai nodevai atbilstošas summas samaksu un, otrkārt, vēlākas kontroles gadījumā atvieglināt šīs nodevas faktiskās samaksas pārbaudi. Tāpat būtu arī attiecībā uz pienākumu iesniegt īpašo deklarāciju Muitas kodeksa 130. panta 2. punkta izpratnē, jo šī deklarācija ir it īpaši saistīta ar reģistrācijas nodevas summas vēlāku noteikšanu un tās mērķis ir informēt muitas iestādes par transportlīdzekļu ievešanu valsts teritorijā.

43 Ņemot to vērā, pamatlieta ir par dalībvalsts praksi neatmaksāt reģistrācijas nodevu, kas iekasēta, importējot citu dalībvalstu izcelsmes mehāniskos transportlīdzekļus, kaut gan attiecīgie transportlīdzekļi, kas nekad nav bijuši reģistrēti šajā dalībvalstī, ir tikuši atpakaļizvesti uz citu dalībvalsti.

44 Šajā ziņā ir jānorāda uz Tiesas judikatūru, ka jebkura tāda vienpusēji uzlikta finanšu nodeva neatkarīgi no tās nosaukuma un piemērošanas metodes, kas skar preces sakarā ar robežas šķērsošanu un kas nav muitas nodoklis parastā nozīmē, ir uzskatāma par maksājumu ar līdzīgu iedarbību LESD 28. un 30. panta nozīmē (skat. spriedumus *Nádasdi* un *Németh*, C-290/05 un C-333/05, EU:C:2006:652, 38. un 39. punkts, kā arī *Brzeziński*, C-313/05, EU:C:2007:33, 22. punkts un tajā minētā judikatūra).

45 Tomēr, ja tāda reģistrācijas nodeva, kāda ir pamatlietā aplūkotajā valsts tiesiskajā regulējumā paredzētā, principā rodas no mehānisko transportlīdzekļu reģistrācijas dalībvalstī un tāpēc ir iekšējais nodoklis LESD 110. panta izpratnē, tad šī nodeva nebūtu šādi kvalificējama, ja tā tika iekasēta un netika atmaksāta, kad no citām dalībvalstīm ievestie transportlīdzekļi vispār netika reģistrēti minētajā dalībvalstī. Tādā gadījumā šī nodeva tiktu iekasēta īstenībā vienīgi dalībvalsts robežas šķērsošanas dēļ un tāpēc būtu maksājums ar muitas nodoklim līdzvērtīgu iedarbību, kurš ar LESD 30. pantu ir aizliegts.

46 Ņemot vērā iepriekš minēto, uz otro jautājumu ir jāatbild, ka LESD 30. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā tāda dalībvalsts prakse, kas tiek aplūkota pamatlietā, kad netiek atmaksāta reģistrācijas nodeva, kas iekasēta, importējot citu dalībvalstu izcelsmes mehāniskos transportlīdzekļus, kaut gan attiecīgie transportlīdzekļi, kas vispār nav bijuši reģistrēti šajā dalībvalstī, ir tikuši atpakaļizvesti uz citu dalībvalsti.

Par tiesāšanās izdevumiem

47 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (trešā palāta) nospriež:

1) Padomes 2008. gada 16. decembra Direktīvas 2008/118/EK par akcīzes nodokļa piemērošanas vispārēju režīmu, ar ko atceļ Direktīvu 92/12/EEK, 1. panta 3. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tas atbilst nosacījumiem, lai radītu tiešu iedarbību, ļaujot privātpersonām uz to atsaukties valsts tiesā tiesvedībā pret kādu dalībvalsti;

2) LESD 30. pants ir jāinterpretē tādējādi, ka tam ir pretrunā tāda dalībvalsts prakse, kas tiek aplūkota pamatlietā, kad netiek atmaksāta reģistrācijas nodeva, kas iekasēta, importējot citu dalībvalstu izcelsmes mehāniskos transportlīdzekļus, kaut gan attiecīgie transportlīdzekļi, kas vispār nav bijuši reģistrēti šajā dalībvalstī, ir tikuši atpakaļizvesti uz citu dalībvalsti.

[Paraksti]